

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 44, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B2-54C/13/2022-667 z 23. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie, vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania v postavení žalovaného v právnej veci žalobkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vedenej na mestskom súde pod sp. zn. B2-54C/13/2022 o určenie vlastníckeho práva k hnuteľným veciam – plávajúcim zariadeniam, ktoré sa nachádzajú v prístave [REDAKOVANÉ], a to malé plavidlá (pontóny), plávajúce reštauračné zariadenia a plávajúce zariadenie (hausbót).

3. Spor sa začal žalobou žalobkyne (ide o starú mamu sťažovateľa, pozn.) doručenou pôvodne Okresnému súdu Bratislava II 17. februára 2022 spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému okresný súd vyhovel.

4. Sťažovateľ bol plne úspešný v podanom odvolaní proti nariadenému neodkladnému opatreniu, avšak z rodinných dôvodov a dôvodov hospodárnosti konania aj v prospech žalobkyne pred posledným pojednávaním, na ktorom malo dôjsť k rozhodnutiu súdu vo veci samej, súhlasil so späťvzatím žaloby žalobkyňou.

5. V uznesení mestského súdu č. k. B2-54C/13/2022-641 z 9. apríla 2024 o zastavení konania súd sťažovateľovi priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže žalobu iniciovala a zobrala späť žalobkyňa, teda zaviniła trovy súdneho konania.

6. Vyjadrenie samotnej hodnoty už uvedených hnutelných vecí v rozsahu uplatňovaného vlastníckeho práva žalobkyne síce nebolo predmetom sporu, avšak takýto predmet sporu bolo možné oceniť a bolo od počiatku sporu zrejmé, že hodnota tohto sporu je relatívne vysoká. V rámci pokusu o mimosúdne urovnanie sporu sporové strany aj písomne vyjadrili výšku hodnoty vecí, o ktorých sa viedol spor, a to na sumu najmenej 200 000 eur.

7. Žalobkyňa emailom z 1. júna 2022 žalovanému vyslovene potvrdila, že predmet sporu z ich pohľadu dokonca presahuje hodnotu 200 000 eur, keď v predmetnom e-maile bolo uvedené, že *„pokiaľ ide o navrhovanú odplatu, z nášho pohľadu všetky plávajúce zariadenia vrátane hausbótu, ku ktorému si naša klientka uplatňuje výlučné vlastnícke právo, presahujú hodnotu 200 000 eur.“*. Tým sťažovateľ zastával názor, že je preukázaná hodnota vecí, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor, a aj na základe toho mu boli jeho právnym zástupcom účtované trovy jeho právneho zastúpenia.

8. Následne však uznesením vyššieho súdneho úradníka o určení náhrady trov súdneho konania pod č. k. B2-54C/13/2022-648 z 23. mája 2024 mestský súd rozhodol tak, že sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania len v celkovej hodnote 920,10 eur namiesto sťažovateľom predpokladaných 7 062,23 eur (pozostávajúcich z 8 úkonov právnej služby 5 774,52 eur + 8-krát režijný paušál 96,92 eur + 20 % daň z pridanej hodnoty 1 174,29 eur + zaplatený súdny poplatok 16,50 eur) vypočítaných z tarifnej hodnoty vecí 200 000 eur.

9. Dňa 24. júna 2024 podal sťažovateľ proti uzneseniu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, sťažnosť.

10. Uznesením č. k. B2-54C/13/2022-667 z 23. augusta 2024 mestský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa. Mestský súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že hodnotu hnutelných vecí, ktoré boli predmetom sporu, nebolo možné určiť odhadom a znalecké dokazovanie by bolo finančne, ako aj časovo náročné. Zároveň mestský súd považoval za spornú aj hodnotu vlastníckeho práva, ktorá vyplýva z e-mailovej komunikácie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie mestského súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné.

12. Mestský súd podľa sťažovateľa nesprávne určil základnú sadzbu tarifnej odmeny ako jednu trinástinu výpočtového základu, keď nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

13. Mestský súd priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), pričom ani nezrejmil, prečo je toho názoru, že predmet sporu v podobe oceneľných hnutel'ných vecí nebolo možné vyjadriť v peniazoch.

14. Podľa sťažovateľa predmet sporu bolo možné vyjadriť v peniazoch a minimálna hodnota týchto hnutel'ných vecí ani nebola medzi sporovými stranami z pohľadu sťažovateľa sporná.

15. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že mestský súd ho pred svojím rozhodnutím žiadnym spôsobom nepožiadaval o vyjadrenie sa k hodnote hnutel'ných vecí ani určenie počtu vo veci vykonaných právnych úkonov.

16. Podľa sťažovateľa v prejednávanej veci bolo možné hodnotu vecí, o ktorých sa viedol spor, vyjadriť, ba dokonca táto nebola medzi sporovými stranami sporná. Žalobkyňa e-mailom z 1. júna 2022 sťažovateľovi potvrdila, že predmet sporu presahuje hodnotu 200 000 eur, s ktorou sa sťažovateľ pre účely výpočtu trov svojho právneho zastúpenia stotožnil. Týmto bola určená minimálna hodnota vecí, o ktorej vlastníctvo sa viedol spor.

17. Rozdiel medzi priznanou a legitímne očakávanou náhradou trov konania (ako aj reálne zaplatenými trovami konania zo strany sťažovateľa za právne zastúpenie) je podľa neho podstatný a zároveň je aj podstatne vyšší ako prípadné ďalšie finančné náklady potrebné na určenie hodnoty vecí sporu znaleckým posudkom, pokiaľ sa súd nestotožnil s hodnotou, ktorá vyplynula z e-mailovej komunikácie strán sporu zo strany samotnej žalobkyne a ktorá podľa sťažovateľa predstavuje vôbec najnižšiu hodnotu predmetu sporu, ktorá mu kedy bola zo strany žalobkyne deklarovaná.

18. Sťažovateľ v rámci svojej odpovede v e-maile zo 14. júna 2022 nijako nespochybňoval hodnotu vecí (a aj v tejto e-mailovej odpovedi jasne uviedol, že sa „nemôže jednať o ocenenie na úrovni hodnoty predmetu sporu“), ale rozporoval navrhovanú sumu na urovanie, keďže zastával názor, že predmetom urovnania nemá byť vlastnícke právo k už uvedeným hnutel'ným veciam, ktoré mu nespochybniteľne patrí, ale iné v rodine a v spoločnom podnikaní otázne vzťahy so žalobkyňou. Podľa jeho tvrdenia stranám sporu, ako aj súdu muselo byť od počiatku sporu zrejmé, že už uvedené hnutel'né veci majú značnú hodnotu, a zároveň z náročnosti sporu a rozsiahlosti podaní muselo byť súdu zrejmé, že skutočné trovy právneho zastúpenia sťažovateľa museli prevyšovať priznanú sumu.

19. Ak by sťažovateľ nemal finančné prostriedky na svoje náležité právne zastúpenie, v spore by zrejme neuspel, resp. aj naopak, žiaden advokát by klienta v takomto vážnom spore za priznanú náhradu trov právneho zastúpenia nezastúpil.

20. Súd pred rozhodnutím o výške trov konania sťažovateľa nepožiadaval o určenie hodnoty vecí (ak o tom mal pochybnosti) a ani sťažovateľovi nedal žiadnu možnosť vyjadriť sa, či považuje náklady na určenie hodnoty sporu za prevyšujúce prípadnú náhradu trov konania, keď sa

v odôvodnení odvoláva na skutočnosť, že potrebné znalecké dokazovanie by bolo finančne, ako aj časovo náročné.

21. Podľa sťažovateľa má napadnuté rozhodnutie z už uvedených dôvodov znaky arbitrárnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta ústavne nekonformné riešenie otázky výšky trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia.

24. Ústavný súd prioritne uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

25. K vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

26. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je tiež zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

28. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade

so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

29. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných sudov o trovách konania. Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vedľajšej vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 31/04, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

30. Ústavný súd preto skúmal, či sa mestský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a, oboznámiac sa s napadnutým uznesením mestského súdu z dôvodu posúdenia zlučiteľnosti jeho obsahu, t. j. posudzovania jeho ústavnej udržateľnosti, pristúpil k preskúmaniu jeho zlučiteľnosti s limitmi uvedenými v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Sťažovateľ napáda formalistický postup mestského súdu, poukazuje na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a argumentuje, že mestský súd mal pri výpočte výšky trov konania vychádzať z hodnoty huteľných vecí (200 000 eur), ktorá bola uvedená v e-mailovej komunikácii medzi stranami sporu (e-mail z 1. júna 2022).

32. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia mestského súdu vyplýva, že nielen vyhláška č. 655/2004 Z. z., ale aj Civilný sporový poriadok pamätá na situáciu, že sa bude dať hodnota nárokov alebo hodnota, ktorá má byť základom na výpočet súdneho poplatku, zistiť len s nepomernými ťažkosťami, prípadne ju síce možno zistiť znaleckým posudkom, avšak náklady na jeho vypracovanie sú v zjavnom nepomere k predmetu sporu. Pokiaľ výšku nároku nemožno zistiť vôbec alebo len s nepomernými ťažkosťami, má súd na účely trov konania (vrátane súdneho poplatku) povinnosť túto výšku určiť na základe vlastnej úvahy odhadom. Pokiaľ ide o hodnotu huteľných vecí, ktoré boli predmetom sporu, súd uvádza, že určiť ju odhadom nebolo možné a znalecké dokazovanie by bolo finančne, ako aj časovo náročné (bod 15 odôvodnenia).

33. Mestský súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 2648/2015, v zmysle ktorého hodnotu veci možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, ak napr. z obsahu spisu nie je zrejmý právne relevantný podklad týkajúci sa hodnoty predmetnej veci a zisťovanie tejto hodnoty len kvôli rozhodnutiu o trovách konania by znamenalo predlžovanie sporu a vynaloženie ďalších nákladov.

34. V odôvodnení napadnutého uznesenia mestského súdu sa ďalej uvádza, že žalobkyňa pri podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva k plávajúcim zariadeniam nevymedzila hodnotu vlastníckeho práva a neurobil tak ani sťažovateľ vo svojom vyjadrení k žalobe. Sťažovateľ až v sťažnosti proti uzneseniu o výške trov konania uviedol hodnotu vlastníckeho práva na základe e-mailovej komunikácie so žalobkyňou, pričom táto komunikácia sa nenachádzala v súdnom spise do podania sťažnosti. Súd zastával názor, že táto hodnota vlastníckeho práva, ktorá vyplýva z e-mailovej komunikácie, je medzi stranami sporná. Podľa mestského súdu sťažovateľ aktuálne účelovo a tendenčne vykladal predloženú komunikáciu. Zo samotnej e-mailovej komunikácie vyplýva, že v rámci snahy o mimosúdnu dohodu žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne bola ochotná pristúpiť aj na vyplatenie sumy 150 000 eur, ale je zrejmé, že strany k dohode nedospeli. Podľa e-mailu zo 14. júna 2022 (č. l. 661) požadovaná suma niekoľkonásobne prevyšuje sumu, o ktorej by sťažovateľ uvažoval, je teda zrejmé, že hodnotu huteľných vecí v čase mimosúdnych rokovaní sám sťažovateľ posudzoval inak (podstatne nižšou sumou), než tvrdí v sťažnosti. Zároveň hodnota vlastníckeho práva nebola osvedčená znaleckým posudkom, odborným vyjadrením alebo potvrdením realitných kancelárií (bod 16 odôvodnenia).

35. Ďalej mestský súd konštatoval, že celá e-mailová komunikácia prebehla v mesiacoch máj a jún 2022 a pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že súd by mal rozhodnúť o výške trov na základe hodnoty vecí, táto mohla za dva roky, ktoré uplynuli od predloženej komunikácie, narásť, ale aj klesnúť (bod 16 odôvodnenia).

36. Mestský súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu č. k. B2-54C/13/2022-648 z 23. mája 2024, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, nie je dôvodná, keďže nebolo možné vychádzať z hodnoty, ktorá bola predmetom e-mailovej komunikácie medzi stranami sporu.

37. Ústavný súd zastáva názor, že mestský súd ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, prečo sa pri určovaní výšky trov konania nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa o výške hodnoty huteľných vecí, ktoré tvorili predmet sporu, založenou na e-mailovej komunikácii o návrhu mimosúdnej dohody.

38. Ústavný súd konštatuje, že ak okresný súd v rámci rozhodovania o výške trov konania nevyzval sťažovateľa na preukázanie hodnoty vecí, či už znaleckým posudkom, alebo odborným vyjadrením realitnej kancelárie, uvedený postup nie je možné považovať za ústavne neudržateľný. Nie je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o výške trov konania vyzývať sťažovateľa na preukázanie hodnoty predmetu konania. Je povinnosťou sťažovateľa preukázať súdu tarifnú hodnotu, pokiaľ chce, aby súd z tejto hodnoty vychádzal pri rozhodovaní o výške trov právneho zastúpenia, ak sa v spise nenachádza právne relevantný podklad týkajúci sa hodnoty predmetnej veci.

39. V súvislosti s naformulovanými námietkami arbitrárnosti atakujúcimi napadnuté uznesenie mestského súdu ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

40. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

41. Po preskúmaní relevantných častí napadnutého uznesenia mestského súdu ústavný súd konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľa nezistil. Ak mestský súd postupoval v rámci znenia citovaných ustanovení (pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z jednej trinástiny výpočtového základu), ústavný súd konštatuje, že konal ústavne udržateľným spôsobom. Právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení mestského súdu sa teda neodchýlili od znenia príslušných ustanovení právnych predpisov tak, že by tým zásadne popreli ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010), nevykazujúc znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle.

42. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím mestského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, ktoré by malo ústavnoprávnu relevanciu. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že mestský súd sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa určenia hodnoty veci v e-mailovej komunikácii medzi stranami o návrhu mimosúdnej dohody ústavne udržateľným spôsobom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že predpoklady, za ktorých mestský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania, posúdil mestský súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, z čoho vyvodil, že pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je potrebné vychádzať z jednej trinástiny výpočtového základu, pričom vyčerpávajúcim spôsobom aj vysvetlil dôvody, ktoré ho k tomuto záveru viedli. Tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením mestského súdu a označenými právami sťažovateľa.

43. Pretože v danom prípade mestský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky atakujúce arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jeho práv podľa ústavy a dohovoru, a teda sú zjavne neopodstatnené. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu mestského súdu č. k. B2-54C/13/2022-667 z 23. augusta 2024 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu